

De noordelijkste grijze gors

Ronald Hermsen

Ik was in Duitsland in het Ahrdal, een gebied in de Eifel, even onder Bonn. Daar had ik al vaker gelopen. Het is er prachtig. Steile bergjes, scherpe dalen, wijngaarden en pittoreske ('truttige', volgens mijn dochters) dorpjes. Dit keer ging ik voor de grijze gors. Op de website dutchbirding.nl had ik gelezen dat zich daar, in de wijngaarden tussen Mayschoß en Rech, de noordelijkste broedplaats van het beestje bevindt.

Het huis

Ronald Hermsen

Ik surf naar airbnb, vind een prachtig huis, grotendeels door de eigenaar gebouwd van hout en leem, bovenop een berg, uitkijkend over het dal en met zijn rug naar een uitgestrekt bos. Direct boeken!

Vol voorpret surf ik weer naar 'Dutch Birding' om het artikel nog eens door te lezen en om naar de mooie foto's van de zingende grijze gorsman te kijken. Ik word er alleen maar blijer van.

3 mei 2016

Tot ik de datum zie waarop het artikel is geplaatst: 11 februari 2011. Da's wel lang geleden... Maar goed, waarom zouden ze er nu niet meer zitten, toch?

Omdat de twijfel er enigszins is ingeslopen, zoek ik verder en lees een

bericht dat de gorzen niet meer op die plek zitten, omdat ze last hebben van de geïntensiveerde wijnteelt op de flanken van de bergen.

Maar goed, niet voor één gat te vangen, surf ik naar de grote broer van Waarneming.nl: observation.org: rock bunting, Germany.

De laatste melding uit het gebiedje waar ik naartoe ga, stamt van 3 mei 2016, dus een jaar voor ik er heenga.

Ruim tachtig kilometer verderop aan de Moezel, wordt de grijze gors wel volop waargenomen.

Heb ik weer! Aan de andere kant, wie weet worden er voor het Ahrdal gewoon weinig meldingen doorgegeven.

Dat kan natuurlijk ook en ik klaar weer wat op. Niks aan de hand, het is er sowieso prachtig. Je kan er fantastisch wandelen en de waterspreeuw en vrouwen zitten er geheid.

Maar toch, die gors, het blijft knagen.

Ahrschleife

Het weer is prachtig. Het huis eveneens.

Het ligt ook mooi, inderdaad op een berg met prachtig uitzicht over het dal. Wel wat verder van het treinstationnetje van Ahrweiler dan ik had gedacht. Drie kwartier heen (allemaal bergop) en dus ook weer drie kwartier teruglopen, inderdaad, bergaf.

En, voor al mijn tochten moet ik eerst naar dat stationnetje. Dus heb ik er al een behoorlijke wandeling op zitten voor ik aan mijn wandeling begin en moet ik die berg weer op als ik aan het eind van de dag terugga naar mijn bed en breakfast.

De zwarte specht (vrouwje) die ik achter het huis lang op de grond zie rondscharrelen, de groenlingen, de zwarte roodstaarten en de goud- en appelvinken die ik in de tuin bezig zie, het huis en de eigenaar maken echter alles goed.

De waterspreeuw is waar hij zijn moet: in de Ahr in de Ahrschleife bij Altenahr, daar waar de rivier zich in een bocht door het gebergte en een prachtig natuurgebied wringt.

Alleen is door de hevige regenval in het voorjaar van 2016 de brug weggeslagen en moeten de schoenen uit om door het koude, snelstromende water naar de overkant te waden. Gelukkig niet bepaald levensgevaarlijk.

Daar zit 'ie!

Om alle weekendtoeristen te mijden besluit ik op maandag naar de gors te zoeken. Berg af, treintje van Ahrweiler

naar Rech, berg op en tussen de wijngaarden door. Hier en daar wat kneutjes, en toch ook toeristen. Belgen. Ik haal ze in, want blijkbaar ben ik in een betere conditie. Hoe klinkt de grijze gors ook alweer? Even de app erbij. Er gaat een wouw over, een zwarte. En een wespendif. Een buizerd zweeft op de thermiek.

Bij een bocht in het pad loopt tussen alle keurig aangeharkte wijngaarden een met struiken en boompjes begroeid rotsig stuk berg omlaag.

Als ik een grijze gors was, denk ik bij mezelf, zou ik daar gaan zitten. Ik blijf staan om het rotsige stuk eens goed te bekijken. Ergens achter me hoor ik de Belgen aankomen.

Twee gepensioneerde stellen die samen op vakantie zijn. Ze spreken een dialect dat Duitse invloeden laat horen. Ik draai me om en zie ze niet, het geluid draagt verder dan ik denk.

En dan – in gedachten zie ik eruit als een hond die zijn oren spitst – hoor ik hem. Het kan niet anders. Dit moet hem zijn. Ik heb een uur geleden nog naar die app geluisterd.

Ik speur de bosjes af en zie wat fladderen. Het gaat zitten. Aan het uiteinde van een kaal takje. Telescoop

erop. Yes! Zwart-wit gestreept kopje, grijze keel en roestbruine buik. Daar zit 'ie! Daar zit gewoon de 'noordelijkste grijze gors' (niet wetenschappelijk onderzocht!) van Europa. Op dat takje! Daar! En ik zie hem!

Mooi vogeltje

Daar zijn de Belgen weer. Ze moeten mijn enthousiasme kunnen zien als ze vragen waar ik naar kijk.

Uitgelaten doe ik mijn verhaal. Ze zien hem inderdaad zitten. "Ja, mooi vogeltje. Dus daarvoor bent u hier naartoe gekomen?". "Inderdaad". We praten wat, ze blijken oprecht geïnteresseerd.

De mannetjesgors trekt zich van dit alles niets aan en zit nog steeds op zijn tak te zingen. Niet weg te slaan. Het is de enige grijze gors die ik zie. Even verderop hoor ik er nog één, maar of ze hier nog broeden?

Ik loop verder het pad af richting Mayschoß en ga vandaar nog even naar de Ahrschleife. Het is er druk. Een schoolklas loopt met visnetjes blootsvoets door de Ahr.

De waterspreeuw laat het deze keer begrijpelijkerwijs afweten, maar mijn dag kan niet meer stuk. Dat je van zo'n

Grijze gors

Ronald Hermesen

klein vogeltje zó blij kan worden.

En ja, de foto bij dit stukje is wazig en van mij. Dit is 'mijn' grijze gors, De noordelijkste, genomen met mijn telefoontje uit de losse pols door mijn telescoopje – ik zou het geen digiscoping durven noemen. Wie een grijze gors scherp wil zien, die googelt 'm maar.

Ahrdal

Ronald Hermesen

Medewerkers gezocht

De redactie zoekt medewerkers om het redactieteam te versterken.

Het gaat dan om een eindredacteur, maar ook om iemand die opmaakt en een fotospecialist.

Ook schrijvers van columns en vaste terugkerende rubrieken zijn welkom.

Schrijvers van goede artikelen zijn uiteraard altijd door de redactie gezocht.

Bent u niet zo ervaren? De redactie helpt u graag op weg.